

"בזמרה"

המעגל השלישי – בעין הסערה

דרמה מדהימה עם מסר חד מאד!

במדרון התלול'

פרק נ' (פרק ק"ב) "שירת הברבור"

העלילה מתעצמת:

השנה העשירית מתדפקת על הפתח, זוהי שנה גורלית ביותר עבור דודי, הנחשים הארסיים שרוצים להסיטו מהבימה לא שותקים לרגע, כדרך שפיפונים הם מתחבאים בנקיקים ומגיחים ברגע הכי לא צפוי.

מתברר ששלומי (שחלק עדיין מהסיפור לוטה בערפל ויסופר רק כשהכל יסתבר ואין מוצא מהמבוך) לא שוקט לרגע, כאמן הזיופים הוא מצליח לשתול מסמך מרשיע ביותר שנראה ממש אורגינלי ובו יש הוכחה מרשיעה כנגד פסח שולביץ ששלח ידו בכספי ציבור לטובת כיסו, הקהל משוסה על ידי מרטין מייזעס בנו של הפרזידנט שמשתלט על המזכירות ומפטר את יוסף מרק ואת הגבאי פסח ובזה למעשה סותם את הגולל על דודי שלא יהיה מי שיזמין אותו לשנה הבאה.

אלא שאורה הפקחית והאסרטיבית לוחמת על מעמדו של פסח בעלה ומחייבת את עו"ד אורי גרינשפן לבטל את גזר הדין השקרי. עו"ד אורי מצליח להראות באותות ובמופתים את הזיוף שנעשה ומבטל את הכרעת הדין הקודמת. פסח חוזר למשרתו אבל עם קהל קטן יותר. אבל מנוי וגמור בידו שהוא לא מוותר על דודי, הוא יכהן כחזן בס"ד גם בשנה הבאה על אף שיצטרך לגייס כספים רבים עבור זה.

הפרק הנוכחי מראה שרבות מחשבות בלב איש, העסק מסובך מאד ואיש אינו יודע מה צופן העתיד לדודי.

[illegible]

מספורי המגיד

איך שעוברים החגים אומרת אורה לפסח בספאיר (ארוחת ערב) "עלינו ליצור קשר עם משפחת סטוויצקי תיכף ומיד, כל רגע שעובר הוא מסוכן עבורנו".

פסח אינו מצליח תמיד לרדת לסוף דעתה של אורה המחודדת, בקושי עברו את תקופת החגים, מדי מוקדם לדבר על השנה הבאה, מה הבהילות כעת?

"פסח אתה שוכח פרט חשוב ביותר, דודי יצא מהמקום בהרגשה איומה שאתה למעשה מפוטר, הניהול עובר לידי מרטין מייזעס שאינו נחשב כחבר טוב שלו, למה שיבחר בו כחזן עם המחירים שהורגל בהם?"

גם כשנפרדת מדודי ונתת לו את הצ'ק לא זרחת מאושר, לא צריך להיות בר דעת גדול להבין כי למעשה הקשר עם קהילת נר תמיד נותק, דודי צריך את המשכורת בדחיפות עצומה, אנחנו יודעים כי הוא לא נסע בשביל פלזר (תענוגות), הוא חייב למצוא לעצמו משרה מה שיותר מוקדם, אם נתמהמה נאבד אותו, לפיכך עלינו ליצור עמו קשר.

אני חשה על הפנים שלך שהתפקיד לא נעים לך, אז אומר לך שאני מוכנה לקחת אותו, אני אצור קשר עם מרס צילה איתה אוכל לסגור עניינים בצורה מעולה, בלי שתהיה לנו אי נעימות" סגרה אורה את השיחה.

הפעם חש פסח רגשי תודה לאורה הדומיננטית שנוטלת את העבודה על עצמה ומסירה מעליו כל אחריות, בנישה הזו אין לו ברירה הוא חייב את עזרתה.

אורה לא השתתתה יתר על המידה, עוד באותו ערב יצרה קשר עם צילה וסיפרה לה בשמחה כי כל הבעיות שהיו עם משפחת מייזעס יושבו, העלילה נחשפה לעין כל ובית המשפט הכריע כי אין לעלילה כל אחיזה, הפרוטוקולים זויפו ולכן אין להם שום אחיזה, פסח הושב למקומו והוא מנהל ביד רמה את בית הכנסת, הלך כל הסיכומים שהיו עד עתה עם דודי בתוקף, הם ישמחו מאד לראותו ביחד עם אלי בשנה הבאה.

צילה שמחה שלדודי לא תהיה כעת עבודה קשה למצוא משרה, היא לא גילתה לאורה כי אלי יותר לא יגיע, דיה לצרה בשעתה, היא סיימה מתוך קורת רוח כי ההסכם יתקיים כרגיל בלי להרחיב את הפירוש, אורה תחשוב שהכוונה כמתכונתו אבל צילה לא רמזה רמז כל שהוא שלזה כוונתה, כך שאין היא מאחזת את עיניה. השיחה נעלה בלבביות רבה כשאבן נגולה מעל כל הלבבות.

כשהגיע דודי לבית סיפרה לו צילה את השיחה שהייתה לה עם אורה, היא ראתה בזה יד ההשגחה הפרטית שדואגת להם ומונעת מהם עוגמת נפש, עתה יכולים הם לשבת במנוחת הנפש ולנסות לסדר את הסדר התשלומים עם בית החולים, היא חייבת לנהל איתם כמה שיחות לעומק, כדי לתת להם מושג באיזה עוני הם מצויים וכי עליהם להתחשב בהם כאשר כמעט לא נותר להם פרוטה לפורטה.

מספורי המגיד

גם בשיחה עם הנהלת בית החולים הייתה לצילה הצלחה טובה, היא הצליחה לסבר את אוזן מנהלת המשרד כי הם עושים את מירב ההשתדלויות כדי לעמוד בהחזרים, היא מבקשת לכן כי יגמישו את ההחזרים כדי שיישאר להם קורטוב לכלכלת הבית.

השנה עברה במהירות הבזק, דודי השקיע את כל כוחותיו בלימוד, הוא נטל על עצמו תפקיד חשוב של משיב בישיבה גדולה ספרדית לא הרחק מהכולל, היה זה כעין סדר שלישי, מנהלי הישיבה לא שיערו לעצמם איזה משיב הם קיבלו, דודי ידע לחדור לעומק של כל בחור הוא פשוט פיצח את הקוד של כל בחור ועל ידי זה נתן לו את המענה הטוב ביותר שרק יכול היה לקבל. תוך תקופה קצרה הרגישו הבחורים בעליה עצומה בלימוד.

אך משהו מוזר קורה עם דודי:

עם כל ה"שטייגן" שלו בלימוד, עדיין יש לו את המשיכה לקוי הנייעס, אמנם הוא לא מתעניין בשטויות פוליטיות, זה לא תופס אצלו מקום, אפילו לא פירור של מידע למאי נפק"נ מי הוא ראש הממשלה או מה קורה באיראן, זה הכל שטויות והבלים. אבל קווי הנייעס של הקנאים תופסים אצלו מקום.

דודי אווז את עצמו לסוג קנאי, הוא לא מגדיר את עצמו לקנאי שמורד ח'ו ברבותינו קדושי ומצוקי ארץ, חלילה וחס הוא נשמע לדעת תורה ובכל דבר הוא עושה כדעת רבותינו הקדושים, אבל לבו חם לכל מיני נושאים שלא מעוררים עליהם די.

הוא גם מנוי על קו שמודיע על כל הצרות הנוראות שצריכים להתריע עליהם לבריות הגוף והנפש. יש לו רשימה ארוכה לומר ב"רפאינו" ולפעמים יש מחיקות כאשר חל שינוי לטוב ולמוטב ח'ו.

את זה בדיוק לא קולט ראש הכולל רב חיים משה לוי, הוא לא מצליח לרדת לנפש אהובו, מה יש לו בחיפוש בקווים הללו, אם להתחזק לא חסר דרכים, למה דוך שם? לא אחת הוא נותן לו מנה הגונה ולדודי כואב מאד, מילא אם היה נותן לו מלגה מיוחדת, אבל כבר זמן רב שהמלגה שלו כבר אינה נוצצת, אלמלי המשרה החדשה שלו כמשיב היה צריך לאסוף כספים בזיכרון משה ובמאה שערים, הוא לא נהנה מחסדיו המרובים והוא עושה לו מבחנים כמעט בחינם, אז למה לקבל כל כך הרבה "שירות ותשבחות"?

אבל דודי לא מגיב, הוא ממלא את פיו בשתיקה, עדיף להיות מהנעלבים ואינם עולבים שומעים חרפתם ואינם משיבים.

לאור הלחצים הבלתי פוסקים של ראש הכולל, יצא לו לחן מדהים ביותר ל"נתנה תוקף קדושת היום" ניגון שובר לב ומטיל פחד איום על השומע, את הלחן הזה הוא ישמיע בס"ד בראש השנה הפעם בלי אלי בנו, אבל יש לו דרך איך לעשות זאת כאילו אלי נמצא איתו הוא תיכנן שיעשה זאת בשני קולות כאלו הוא ובנו שרים ביחד.

מספורי המגיד

כל חלק מהפיוט שמתאר את גזר דינו של האדם במשך השנה מודגש אצלו עם עיבוד מיוחד, יש סלסול מרטיט לב על "מי בקיצו ומי לא בקיצו" כשאדם שומע את "ומי לא בקיצו" הוא חש בפחד איום ונורא מפני אימת יום הדין, מי מובטח מה יהיה גזר דינו, העתיד לוטה בערפל.

אבוי, לכל אחד יש חשבון מיוחד, האם יזכה לשנת חסד או ח"ו לא יזכה, כמה אנשים נפטרו צעירים בשנה זו, האם חשבו שכך יסיימו את השנה?

אנחה שוברת לב עם קנייטש מיוחד על "מי במים ומי באש מי בחרב ומי בחיה מי ברעב ומי בצמא" זעקה חנוקה על "מי ישפל ומי יתייסר מי יעני ומי יעשר מי ישפל ומי ירום" ולקינוח שאגת ארי על "כחלום יעוף".

שבוע שלם השקיע על הקומפוזיציה המורכבת שנבנתה מכמה חלקים שנלקחו ממבחר ניגוני יוסלה חלקים נוספים מיצירה של משה קוסוביצקי והדן משל זבולון קוורטין.

לשלב את כל התרכובת הזו לעשותה שווה לכל נפש הינה מלאכת אומן מדהימה שרק אחד בעל חוש מוסיקלי מפותח ביותר, חוש שחונן בו במיוחד שהשתבח משנה לשנה יכול לבצעה, דודי חש שהפעם התעלה על עצמו, כזו יצירה מעולם לא עשה.

ניגון זה עוד יושמע משך עשרות שנים בהרבה בתי כנסת על ידי טובי החזנים שיעתיקו את הניגון המיוחד שלי שהוא "שירת הברבור" שלי... דיבר אל עצמו כשעיניו עצומות למחצה.

הוא לא ידע עד כמה צדק באבחנה זו שמנגינה זו תהיה "שירת הברבור" (תואר ששמור לשיר האחרון לקראת הסוף, כמשל לברבור הפלא שלפני מיתתו שר את השיר היפה שלו ואינו יודע שזהו שירו האחרון, והנמשל, שירו הוא מיוחד במינו, אבל בזה תם פלאו הגדול).

למה שתעלה לפתע במוחו כזו מחשבה, כאשר הוא במיטב שנותיו והעתיד פרוש לפניו במלוא האופק? אבל יש מושג שנקרא "לביה לפומיא לא גליא" מה שבלב לא מתגלה לפה, ללב ישנם רזים שהאדם חש בתוככי לבו והוא עצמו לא מודע לעומק המשמעות.

כדי להבין את העניין, צריכים אנו לתאר את הנפילה הפתאומית שקרתה לו שבשפת הגמ' היא קרויה מאיגרא רמא לבירא עמיקתא (ממרומי הגג עד לבור העמוק ביותר)

קודם עלינו לשרטט את מרומי הגג בו נמצא דודי.

דודי שרוי באופוריה עצומה, לאחרונה הוא בזווית ראייה כאדם גדול.

הוא מרמה את עצמו מאד, אין ספק שהוא אברך בר אוריין, אבל עדיין רחוק הוא מהגדרת שלימות, אך לדעתו הוא "אברך מושלם" (הוא בטוח שגם כל מכיריו סוברים כן,

מספורי המגיד

איך אפשר שלא? מלבד ראש הכולל שיש לו עליו מידי תלונות, בבחינת בקרו טלה כולם לא מבקרים רק מעריצים)

מי יושב כל כך הרבה שנים משך יום שלם בכולל בשקיעות עצומה? בכולל שיש שם ארבעים וחמישה אברכים מובחרים ביותר שסיימו לא מזמן את כל הל' תערובות ובשר בחלב טור שו"ע ונושאי הכלים, מלבד את כל הלכות שבת ועירובין יחד עם המסכתות בעומק העיון, וכראש החבורה נחשב הוא למובחר שביניהם.

החומר נלמד בצורה יסודית ביותר, עם כל הראשונים והאחרונים, דודי עצמו הוא ראש חבורה שחבריה נותנים חבורות כל שבוע על הנושאים הנלמדים, כל חברי הקבוצה מיוחדים במינם, אבל החבורות שלו נחשבות הטופ שבטופ.

תמיד הוא מהלך עם חיוך רחב ומסביר פנים, לא מתנשא על איש, למרות שהוא עילוי אמיתי שהוציא ספר ענק על מס' שבת בשם "פרי הילולים" כמו כן נבחן על חלקים נבחרים מטור שו"ע, כל יור"ד כמעט כל אוה"ח מלבד חלקים גדולים בחו"מ והוכיח בהם ידיעה מופלגת, כמעט עד לתואר הנכסף "יורה יורה ידן ידן" לאחרונה משמש כמשיב בשיבה גדולה "עץ יוסף" וגם אחד החזנים הגדולים ביותר שיש בעולם.

למרות הכל הוא ענוותן ושפל בך, אם כך בוודאי שהוא בן עולם הבא, הוא בדק את כל הסימנים בגמ' המעידים על כך והוא עונה על כולם, אפילו לפי הקריטריון המחמיר ביותר, כל אחד מידידיו מוכן לחתום על כך.

אבל הוא מתעלם מכך שיש לו גם חסרונות לא מועטים, אף הוא בשר ודם עם כל מיני חסרונות של בשר ודם, אבל אליבא דרבינו דודי שליט"א אדרבה זוהי השלימות, אחרת היה צריך להיות מלאך בשמים.

מהו החיסרון הראשי של הדומה מלאך? הוא מכור לפלפון החמוד (כשר ללא תומך תמימים) הוא לא יוותר על שיחה חשובה, או הצצה מפעם לפעם לחלונית, לוודא מי המתקשר, כל המשוחחים איתו אף הם יראים ושלמים.

כל מטרת השיחה: להרבות שלום ורעות בעם ישראל בשיחות שיש בהן קורטוב שיחת חכמים הצריכה תלמוד, פעמים השכנת שלום בית, או סידור הלוואה דחופה כשהוא מתווך בין הגמח"ים ללווים.

הוא לא מוותר על נוהג לקחת את הנייד עמו גם לתפילה, בבחינת "וילכו שניהם יחדיו" חס ושלום הוא אינו מנהל שיחות באמצע התפילה (לא כשמוליק פינקלר [שם בדוי] שהתפלל פעם עם הגה"ק רבי שמואל אוירבאך זצוק"ל בזיכרון משה ולנגד עיניו הנדהמות קיבל באמצע ק"ש של ערבית סדרת צלצולי רינגטונים ערבים, הוא הוציא שמונה פלאפונים מכל כיסיו ועוד היד הייתה נטויה, עד שרבי שמואל קם ועזב את המקום כשפניו אדומות מגודל הזעזוע של חילול הקודש, עדות מכלי ראשון)

מספורי המגיד

אף הוא יודע את חומרת האיסור, אבל כשהמכשיר מזמזם את הנעימה "הסתכל בשלושה דברים ואי אתה בא לידי חטא" שהוא עצמו הלחין והקליט כמנגינת צלצול, יודע הוא שאחד מסגל החבורה הקדושה זקוק לו, הוא בודק מי הוא המתקשר ובמוחו מחשב הוא, אם לענות ומתי.

אלא שמרן ראש הכולל, רב חיים משה לוי שיחי' אינו מבין את גודל העניין וכבר העיר לו על כך, לא פעם אחת או שניים אלא תמידין כסדרם, הוא מעיר לו למרות היותו עמוד התווך של הכולל, ואין חולק שבניו הצדיקים לא מתקרבים לקצה קרסוליו אבל הם נהנים מיחס מועדף. ההערות פוגעות מאד וקשה לעמוד על עומקן ולדעת דודי אם הוא מוחל זה גופא מראה שהוא בן עולם הבא.

"רב דוד... אבוד כמוך מה לו לסלוי' [פנו דרך]? האם הוא ילך עמך לבית של מעלה?? אם כן... בתור קטגור! אתה לא שם לב שאתה שם ללעג ולקלס את כל התפילה הקדושה? אתה אומר את "אהבה רבה" בכל רמ"ח אברין שרוטטים מאהבת התורה ובשעת מעשה מכון שהתורה תהיה חלק בלתי נפרד מחיך.

ובזמנית הנך מציץ לנייד שבדיוק רוטט כמוך באהבה רבה, לגלות מי מתקשר אליך, מה מתרוצץ אז בראשך?! אולי יש למתקשר להציע לך פשט ברא"ש ר"ן רשב"א או ברא"ה בסוגיות חנ"נ טעם כעיקר או נטל"פ? אם כן, עליו לבוא אליך לכולל בזמן הלימוד, לא באמצע התפילה, לימוד יש לו זמן משלו ותפילה הזמן שלה".

רב חיים משה חלילה אינו נוזף, הוא מעביר את הביקורת בנעימות, כשחיוך שפוף על פניו, בתקוה שדברים היוצאים מהלב נכנסים ללב ומשפיעים, אלא שדודי אוזנו אטומה, יש לו כמה דברים שהוא אינו יכול לוותר עליהם.

ישנם שני קווי נייעס על "טהרת הקודש" שמעבירים בקצוצרה כל המתרחש על קצה המזלג, הם לא גוזלים מזמנו המצומצם, רק מרחיבים את דעתו שלא תצטמק כמאכל בן דרוסאי, בתכנים שגורמים לו שלא יהיה חלילה 'עציץ' תלוש מהעולם, בכך מרחיבים את דעתו ומביאים לו ט' קבין של שמחה אמיתית שעוזרת לו ללמוד בעליצות וישוב הדעת את הסוגיות המסובכות שנלמדות כעת בכולל.

נכון, הוא יכול להתעדכן בבית אחרי התפילה בעת שהוא אוכל, אבל לפעמים ישנן חדשות שממש חשוב לדעתן על הבוקר, חבל להחמיצן, בבחינת "חדשה הבאה לידי אל תחמיצנה" על כך נאמר... וישן מפני חדש תוציא" אי אפשר ליישן אותם, כי כבר הגיעו אחרים שמשנים את פני הזירה מקצה לקצה.

ולא חסרות על כך דוגמאות, כגון אתמול: בקו הנייעס הראשון הוא שומע נורא נויורייעס, להתפלל על המשגיח הנערץ הגה"צ ר' אליהו בן שיינדל לרפוי' ש שהתמוטט פתאומית מהתקף לב חזק שתקפו על הבקר, ההודעה נמסרה טרייה באמצע פעולות ההחייאה בין שוקר אחד למשנהו, כשהמתח במילואו, כל רגע עדכון על שינוי לטובה או

מספורי המגיד

חלילה וחס, כך היה יכול לכוון עליו ברפאנו בדמעות שליש, אם היה שומע יותר מאוחר, הייתה חסרה התפילה שלו בזמנה.

וכגון שלשום לשם שינוי רח"ל: כשקיבל הודעה מבעיתה על הבקר, כי רב השכונה הגאון רבי שמחה דוד הירשביין זצוק"ל נסתלק לשמי מרום, כשהוא במיטב שנותיו, זה עתה מלאו לו שישים שנה וכבר נתבקש לבית דין של מעלה, בשל חטאי הדור, הוא אמר בכוונה עצומה בשם ומלכות "ברוך דיין האמת" כדן מי ששומע על רבו, ההודעה טרייה זה עתה יצאה מהתנור, לפי הדיווח העדכני הגופה טרם הורדה לארץ ולא הספיקה עדיין להתקרר, אין ספק כי הברכה שלו שנאמרה ביגון קודר ובאנחת פלצות תרמה מאד. כל אלו דוגמאות זעירות למה שהוא מתעדכן.

איך אפשר לא להחשיב את מעלת הקווים שמוסרים את ההודעות תיכף להתרחשותם ובשעת מעשה, אשרי מי שזוכה להקשיב להם ולהתעורר בזמן ולכוון "כי עפר אתה ואל עפר תשוב" האדם הוא בן חלוף, רגע כאן ורגע לאחריו בקבר.

אין מי שמביא את המחשבות האלו אליו, אם לא אותם קווי נייעס שהורתם ולידתם בקדושה מעת יסודם, עליהם יש לברך בשבת כשאין את הקווים וצריכים להתאפק מעל"ע "וכל העוסקים באמונה" בפרט על השדכן הצדיק החשוב רבי יחיאל פליצקי המעורר ישנים מתרדמתם, בזה ששופך מים על אש קרה כשמתפטר לו איזה "ח"כ קדיש יתום" מכנסת ארבעת המינים, או כשמתמנה שר "משפטים בל ידעום" חדש.

גם הבוקר קם כשידו ניגשת מוכנית למטען, ליטול את הפלפון שנטען "על מוקדה כל הלילה" שחלילה וחס לא יחסר המזג אויר.

לפתע הולמים בראשו, דברי ראש הכולל שנאמרו לו אך אתמול.

"רב דוד חביבי, אנחנו נמצאים באמצע אלול, שנה חדשה עומדת בפנינו, עוד מעט סליחות, כמה צריכים כעת להרבות בתפילה ותחנונים, שהשנה הבאה תהיה טובה מקודמתה, אתה נמצא במרכז הבימה בימים קדושים אלו, בקולך הנעים הנך מרעיד לבבות לשוב. האין מן הראוי שבימים אלו ספרי מסילת ישרים וחובות הלבבות יהיו בני לווייתך?

למה הנך נזקק לקחת עמך את המפריע הראשי ביראת השמיים? הלץ שקופץ לאמבטיה לקרר כל זיק קדושה, צריך להיות בן לווייתך?! למה תיתן לשכינה להיות בממתנה...?"

דודי בוש מדבריו והבטיחו שבלי נדר בשבועיים האחרונים של אלול יניח את הפל' בצד, לא כ"ש בחודש תשרי, הוא יעשה הפוגה קצרה, אולי אחרי שיטעם את טעם הניתוק זה ישפיע עליו גם אחרי כן.

אלא שברגע שהיה צריך לצאת לבית הכנסת, שלח ידו מוכנית אל הפלפון, כששכחה מוחלטת חלה על כל מה שנאמר וסוכם אתמול, כאילו לא סוכם אתמול דבר.

מספורי המגיד

את העונש על כך קיבל בו ביום.

סמוך ל"עלינו לשבח" הוא מקבל שיחה טרנס אטלנטית (מעבר לים) הפל' מזמם במנגינה מיוחדת "מקימי מעפר דל" שמיועדת לאיש מסוים מאד, הלא הוא פסח שולביץ הגבאי הראשי של בית הכנסת "נר תמיד" בלוס אנג'לס שהקימו מעפר ממש.

חיוך רחב מתפשט על פני דודי, הוא לוחש לעצמו בהנאה: אם פסח מתקשר כעת, הוא מבקש להעלות את שכר, איך אפשר להימנע מלקבל ידיעה על כך? הלא זה הדבר החשוב ביותר במצבי הביש כשמכל הכיוונים חווים מחסור, רק פסח עושה הכל שתהיה לי משכורת מעולה ביותר.

אך לפתע עובר הרהור מעציב במוחו.

מי יודע מה יהיה עתה כשאלו לא יהיה איתי, הוא יקצץ ממשכורתו.

הרהור שני חולף במוחו. אם יוריד, כמה יוריד? חומש??? לא נראה, זה מדי מוגזם, בשביל החיסרון של אלי לא מגיע כזה קיצוץ. עשרה אחוז זה גם כן צמצום רציני. ברם גם בזה לבד עדיין המשכורת געוואלדיג, הלוואי על כל עם ישראל, במשכורת שאני מקבל עבור שבועיים חזנות אני יכול לכלכל את ביתי ברווח, אלמלי החובות הגדולים שרובצים עלי. כמעט ולא הייתי צריך את משכורת הכולל, יכולתי לנדב את הצ'ק לראש הכולל וללמוד שלא על מנת לקבל שכר (והתוצאה תהיה בהתאם).

דודי מרגיש שפסח שולביץ אוהב אותו מאד ומפעם לפעם מעלה את משכורתו, בלי שיבקש. אולי רוצה הוא להודיע לו כי מעלה הוא את משכורתו פעם נוספת, למרות הלחצים שהוא עובר, אולי יש לו כמה נדיבים מהם הוא עושה את השנור הגדול.

מגיע לי קצת העלאה, יש סיבה לכך, לאחר עשר שנות חזנות מוצלחות ביותר, כשהשנה האחרונה הייתה לעילא ולעילא יותר מכל השנים הקודמות, יש את הסיבה לכך שיתן לי עליה נוספת, כנראה שרוצה הוא לבטח את מקומי לשנים הבאות.

הוא לוחץ על הסנד לקבל את השיחה, למרות שהחזן אומר עתה קדיש יתום, הוא אומר בחטיפה את "יהא שמיה רבה" עם כל הכוונות המהירות ביותר ומוסיף את "הלו רב פסח" כהשלמה.

להפתעתו הוא שומע קול כבד ומתנשף, שלא כדרכו של פסח שתמיד פונה אליו בקול משוחרר ועולץ, הוא נשמע לחוץ, שפתו מגומגמת מאד, ניכר עליו שממהר, מעוניין לפרוק מעליו מטלה כבדה.

"אממ. דודי יקירי, חשבתי אממ. כן אתה יודע.. ההכרח לא יגונה. אממ. אממ. כדאי שתחפש בית כנסת אחר, כן כן כן, מה שאתה שומע, אני מאד רציני בעניין, אתה שואל

מספורי המגיד

למה? אממ. לא מתאים לך, אתה לא מבין? עשר שנים במקום אחד ברציפות הם שיא השיאים בספר השיאים, כמעט כל החזנים שאני מכיר עושים תחלופה באמצע, אז אתה יודע... הקהל דורש אולטימטיבית, גיוון! לא יכולתי לסרב לרחשי הקהל, הודעתי לך בזמן.. כן ממש בזמן, כדי שיהיה לך זמן נאות להכין את עצמך".

המכה שחטף דודי עתה בלתי נסבלת, ממרומי האולימפוס הורידו אותו אלי מטה בלי כל הכנות.

שנה שעברה הייתה השנה הכי מוצלחת מבחינתו, אלי והוא שימשו בערבוביה קול ראשון ושני, מייקל ונתי יחד עם אליהו בניצוח אלי קאהן היה שילוב מדהים.

אליהו הוא הקול הכי נעים שניתן לשמוע, מאצ' סופן חד מחד, מאידך הקול נקי נעים וקטיפתי שמצלצל כקול פעמונים ענוגים, בניצוח של אבא שמסוגל לעשות את תפקיד החזן והמנצח בו זמנית, השילוב הוא מושלם, הרמוניה מוסיקלית ברמה מיוחדת במינה, התקרה האקוסטית העבירה את המנגינות לכל רחבי בית הכנסת, לכל המתפללים שגדשו את האולם והיציעים.

לבו לפתע נחמץ, הוא נזכר ששנה שעברה עם כל ההצלחה היה משהו שהשתבש מאד, בשל העלילה שטוו שונאי פסח, זה הרס את ההקשבה של הציבור, האם בשל זה הקהל מאוכזב?

לא זה לא יתכן, הלא הוכח לבסוף שהכל שקר וכזב, פסח הוא אדם ישר ולא שלח ידו בקרנות של הקהילה, הכל הייתה סתם לזות שפתיים, גב' אורה אמרה לצילה שהקהל השתכנע לחלוטין שהייתה כאן עלילת דם.

גם אם לא שמו לב לביצועי שנה שעברה הם לא יכולים לשכוח את מה שהיה בשנה הקודמת לה, אז כל הקהילה יצאה מגדרה להריע לו על כל הביצועים המיוחדים, אך אפשר פתאום לומר שהוא כבר לא מעניין איש?

מה השתבש כעת... שהגבאי הראשי גדול מעריציו מפטר אותו בלי אומר ודברים?! אולי זה חלום רע שיתפוגג בעוד מספר שניות.

דודי עמד המום לחלוטין, הוא לא היה מסוגל לענות, דמעות הציפו את עיניו וראייתו טושטשה כמעט לחלוטין, רק לאחר שנרגע מעט, ניסה לשוב אל הגבאי, כדי לברר, על מה ולמה? אבל השיחה כבר נותקה, הוא ניסה לחייג מספר פעמים, אך כשל ברשת מנע זאת, רק את השיחה האכזרית ניאותה הרשת להעביר.

דודי חש איך רגליו כמטילי ברזל ששוקלים עשרות קילוגרמים, כביכול אחזו שיתוק, הוא התיישב בכבדות על הספסל כדי להירגע.

מספורי המגיד

עשרות עיניים ננעצו בו מלאות תמיהה, שותפיו לתפילה חשו כי שכנם העליז והחייכן קיבל טלפון קשה ביותר בסוף התפילה שסחט את כל כוחותיו, אך חשו בושים לשאול אותו, על מה ולמה נפלו פניו.

מלבד הלך בעריש קורנווסר חסר הטקט שחייב לברר מה מעיק על דודי. הוא אינו יכול לכבוש את סקרנותו, הוא בטוח שלא רק הוא מעוניין לדעת מה ארע, כל הציבור רוצה לדעת, אלא מה הם פחדנים שלא יודעים איך לדובב, אם כן, יהיה שליח הקהל להתעדכן בנעשה.

"דודי למה נפלו פניך, אתה נראה כמי שמתו מוטל לפניו, האם כן פני הדברים, מי ומי ההולכים?!"

"בעריש הנח לי, אני לא חודר לפרטיותך אף אתה כבד את שלי".

"לא אמרת 'ברוך דיין האמת' אמאי? על שמועה רעה חייבים על פי דין לומר את הברכה, ואם נאמר שמלמלת בשקט, מה עם קריעה...קריעה איך צריך לעשות? מה נאמר טעות בידי, קיבלת הודעה מדי משמחת שגורמת לך לאבד את שיווי המשקל מרוב השמחה, אז הנך חייב לברך: ברוך הטוב והמטיב ושהחיינו, מה נפשך היית צריך לעשות משהו, איך איש הלכה כמוך לא מקיים את מה שלמד?

אפשוט את אחד מהצדדים, אתה נראה שבור ורצון, זה לא משמחה, אחרת למה יש לך פני תשעה באב שנדחה? "צרה בלב איש ישיחנה לאחרים" נאמר בגמ', אין כתובת לפריקת צער יותר ממני, יש לי אלף קבלות על כך?" ממליץ בעריש על סחורתו.

בעריש אינו נרמז גם כשאומרים לו במפורש ללכת.

"טאקע אזוי (ניחשת שאני בצער) טוב ששאלת אותי, שכחתי רשב"א בקידושין ועל כך צערי הגדול", לא נותר דודי חייב.

"משיח יכול להגיע כבר הרגע, אם אתה מתאבל על כאלו אבדות" סנט בו בעריש בטוב לב משתפך.

לאחר ששבו אליו כוחותיו שב לביתו, אך את סבר פניו הנפולות אינו יכול להסתיר מאשתו שבצילה הוא חוסה זה עשרים וחמש שנה, גם כשאחוז אחד יורד מצהלתו יודעת היא להבחין בעיניה החדות, היום על אחת כמה וכמה.

~~~~~